

Barcelona, 26 de setembre de 1983

Estimat amic,

T'envio només quatre ratlles perquè sàpigues que encara estic viu, però pel que ara llegiràs, podràs veure que més aviat es tracta d'una comunicació mèdica que d'una carta de lletraferit a lletraferit.

El dia 12 d'agost vaig acompanyar la Rosa al metge perquè tenia una regla que no s'acabava mai, que s'havia convertit en una autèntica hemorràgia, i ja no ens van deixar sortir: al cap de dues hores la intervenien gairebé d'urgència, previs electrocardiogrames, anàlisis i radiografies. La cosa va funcionar bé i al cap d'un parell de dies sortíem de la Clínica. Ella, però, molt baixa de glòbuls roigs, cosa que vol dir força anèmica. Vaig poder agafar quatre dies de vacances i ens vam instal·lar a Castellterçol des d'on vam fer alguna escapada a can Xarina a recuperar forces tot menjant fetge, com els jutges, perquè porta molt de ferro.

Dimarts, dia 13 de setembre, la Rosa estava tan tranquil·la a casa, feinejant, però en plena recuperació, quan la va trucar el meu pare des de l'Hospital Clínic per dir-li que hi havia anat a visitar-se perquè la cama esquerra li feia molt de mal i que la hi anaven a tallar d'un moment a l'altre. La sotragada que va rebre la Rosa la va fer trontollar de valent i va córrer a telefonar-me per posar-me en antecedents. Ja em tens a mi a punt d'anar al Clínic, quan em torna a trucar ella dient que el meu pare li havia donat contraordre, que ja no l'operaven al Clínic, sinó que el volien enviar amb una ambulància a Sant Pau -a la vora de casa, ja saps-, però que l'home havia decidit primer que passaria per cas per recollir una mica de roba i, de passada, dinaria. Així, va plantar l'ambulància i va venir en taxi. En taxi també vaig córrer jo cap a casa, vaig arregar-lo i sense dinar el vaig portar a Sant Pau, cap a Urgències. Com que tenia un volant del Clínic, se'l van quedar i li van començar a fer tot de proves. Això passava a les tres de la tarda. A dos quarts de nou el situaven en la sala de Santa Maria, de l'especialitat de Cirurgia Vasculard. De tallar la cama, però, ningú no en parlava. La qüestió és que vaig passar cinc hores i mitja assegut a la sala d'espera d'Urgències, que és el lloc més depriment del món -fora de la sala d'espera del Clínic- per on va passar de tot, des d'un estranger que no s'aguantava dret i que només sabia ensenyar el pasaport, fins a un pobre home que gemegava, a un altre que havia perdut el coneixement assegut a la terrassa d'un bar tot engolint una taronjada, fins a la reina dels

gitanos que tenia mal d'orella, a un "quinqui" que havia arribat amb un ganivet clavat al pit, en companyia de la policia, etc., etc. La cosa és depriment de debò, però està força ben organitzada: de tant en tant et demanen pel micròfon i pots acudir a l'assistent social o a recepció que és on t'informen de l'estat del teu parent i del que li fan en cada moment.

Bé, la qüestió és que el meu pare va anar a parar en una cambra on ja hi havia el senyor Bernardo, un gallec de cinquanta-quatre anys al qual l'endemà li tallaven la cama: al meu pare se li van tornar a posar per corbata. I a mi, és clar. Sort que l'home ^{- el gallec -} és animós, perquè en tornar de la sala d'operacions ho va fer amb tot el coneixement: no va permetre que li apliquessin anestèsia total!

Al meu pare el van vigilar tota una setmana, el van cosir d'injeccions, cànules, gota a gota, etc., fins que després d'una arteriografia van saber on parava el trombe que l'havia atacat. Tot s'ha de dir: feia temps i temps que sabia que tenia les cames fotudes, sobretot l'esquerra. Així, doncs, el van operar dimarts passat, el dia 20, d'una operació que no sé com es diu, però que va consistir a fer-li un parell de talls a l'engonal, d'uns quinze centímetres cada un, netejar una artèria, eixamplar l'altra, tallar per aquí, posar un injert per allí, cosir i cantar. Avui, al cap d'una setmana, estaria de primera si no fos... Si no fos que en veure que no orinava amb regularitat, van explorar-lo -allò del dit al cul- i li van trobar una pròstata d'elefant. I ara estem en aquesta situació: l'han d'operar de la pròstata, però no sabem quan ho faran. Els metges són bons, funcionen, però parlen poc. Tan pot ser que no el deixin sortir o que el treguin perquè es refaci i, després, torne-hi que no ha estat res. En aquesta situació, no t'estranyi que no hagi tingut temps per escriure't. Demà m'he de veure amb els de l'Ofèlia: ja tinc alguns dels llibres. Ja en parlarem més endavant: deixa'm que respiri! No he pogut veure res de res de les festes de la Mercè i tot jo foto un tuf d'hospital que esparvera. Oloro bé i te n'adonaràs!

No sé si la Montserrat Bayà t'ha enviat una còpia de la carta que ens va fer arribar en Joan Sales on expressava la seva impotència en l'afer de La Plaça del diamant. Com pots veure, som mesells, però no tant, i ens n'hem ocupat. Celebro que hagi acabat la traducció. No he pogut parlar de tu amb la gent de La Magrana, ja ho faré: no pateixis. No dono la teva carta per contestada. Hi tornaré d'aquí uns dies, si el comunicat mèdic ho permet.

Records a tots. Una abraçada d'aquest tècnic sanitari per qüestions de pràctica il.legal,